

LUPTA

le combat

Director : Mihai Korne

Redactor : Antonia Constantinescu

COSTUL ABONAMENTULUI PE UN AN		In alte valute tariful este majorat pentru acoperirea cheltuielilor bancare :
In franci francezi		DM 100 - Fr. Elv. 90 - L.St. 25
FRANTA	FRF 200	
EUROPA	FRF 250	
Cu avionul :		
AFRICA	FRF 300	USD 45 sau echivalent
AMERICA DE NORD	FRF 300	USD 45 sau CAD 53
ISRAEL	FRF 300	SHEKEL 2560
AMERICA DE SUD	FRF 350	USD 51 sau echivalent
AUSTRALIA	FRF 350	DOL. AUSTRALIENI 60

125, Bureaux de la Colline - 92213 St-Cloud - France
Téléphone : (33-1) 46.02.05.40 - Télex 270152F
Commission Paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

NUMARUL 50

22 decembrie 1985

SĂRBĂTORI FERICITE !

O SPERANȚĂ

Se sfârșește un an greu pentru o țară, pentru cei din RSR, ca și pentru cei ce trăiesc la răsărit de Prut în Basarabia și în nordul Bucovinei. Un an în care la greutatea de fiecare zi se adăuga o povară deosebit de frigurasă, nu atât din concursul naturii cât cu acela al măsurilor oficiale, un haos economic provocat de conducere pe cât de incompetentă pe atât de lipsită de milă și măsură.

Dar anul ce se încheie ne-a adus și o licărire de speranță. Pentru prima dată președintele Statelor Unite ale Americii a proclamat în fața Parlamentului European, cu prilejul aniversării a 40 de ani de la sfârșitul războiului, că America nu numai că nu acceptă actuala împărțire a Europei, dar sprijină unificarea întregului continent și că, nu peste mulți ani, speră ca toți Europeii să poată circula liber de la Moscova la Lisabona.

Pentru noi, Românii Liberi din Apus, ca și pentru ceilalți europeni din Europa de Centru și din Uniunea Sovietică, care ne străduim de ani de zile să convingem oamenii politici și opinia publică din Lumea Liberă că libertatea și progresul Europei sînt strîns legate de unificarea ei, acest sprijin venit din partea celei mari puteri din lume pune capăt ezitărilor și resemnărilor care au durat ani de rînd și constituie o mare speranță. Speranța în elaborarea înceată - e drept - dar sigură a unei noi politici occidentale față de destinul Europei.

Acastă nouă nădejde a-și vrea să v-o împărtășesc, odată cu urările de SĂRBĂTORI FERICITE și UN AN NOU CĂRĂMI SĂNĂTATE ȘI NOROC.

Mihai KORN

COLINDE, COLINDE...

*E vremea colindelor
Cînd ghița se-ntinde
Asemeni oglinzilor
Și tremură vîntul
Mișcînd rămurelele
Căci noaptea de azi-i
Cînd scînteie stelele*

*Copiii și fetele
De dragul Mariei
Își piaptănă pletele
De dragul Mariei
Și-al Mintuitorului
Se-aprind de ceruri
O stea călătorului*

Se bucur copiii,

EMINESCU

LA MULȚI ANI 1986

URĂRILE GAZDELOR

Ca să scape de primele geruri din țară și de grija părintească a celui mai... CCiștii și CPiștii (membri Comitetului Politic Executiv), care au putut să o facă, au plecat în lumea largă. Gheorghe Rădulescu a fost la Mobutu, în Zair să caute dezvoltarea schimburilor economice, Ion Coman l-a vizitat pe Masashi Ishibashi, președintele partidului socialist japonez la Tokio, Ilic Văduva, noul ministru de externe a fost primit la Copenhaga de regina Danemarcei și Gheorghe Cazan, secretar de stat la comerțul exterior, s-a dus la Hadi Omar Bongo, președintele Gabonului. Iosif Banc a fost în Irak, Mihai Gere în Israel, Tamara Maria Dobrin la Peking și Constantin Olteanu, ministrul apărării RSR a fost la Moscova, la Gorbaciov, dar mai cu seamă la noul ministru sovietic al apărării, mareșalul S.L. Sokolov, cu care a examinat probleme de interes reciproc.

Răspunzând "căldurosului mesaj" al cuplului Ceaușescu, ficcare gazdă a transmis "cele mai bune urări de sănătate și fericire personală". Formula, proprie lui Ceaușescu și reluată de presa reseristă, nu e tocmai cea uzitată în relațiile internaționale, decît atunci cînd există probleme de sănătate...! În schimb, moștenitorul Iordaniei nu s-a sinchisit de sănătatea lui NeCe cînd l-a primit pe Ion Constantinescu, secretar de stat la planificare. Mai interesate în această problemă, gazdele din RDG au vorbit de sănătate vorbind și de specializarea producției între dînșii și reseristi, în așa fel încît - între 40 și 50% din schimburile comerciale să fie făcute cu produse specializate. Acest procent destul de ridicat accentuează dependența față de CAER mai ales a RSR-ului decît a RDG-ului, deoarece produsele românești au o tehnicitate mai redusă și pot fi înlocuite cu mult mai ușor.

ȘI ALȚI MUSAFIRI

Ministrul de externe al Austriei, Leopold Gratz, a fost la București. Schimburile economice între cele două țări sînt total dezechilibrate. RSR a exportat în 1983 de 2,5 ori mai mult decît a importat (3,23 miliarde lei valută contra 1,36).

S-a discutat mult despre plata datoriilor dar și despre raporturile Est-Vest, după întâlnirea Reagan-Gorbaciov. De totdeauna diplomația austriacă a urmărit cu deosebită atenție și competență evoluția în Europa de Centru și de Est (URSS). Actualmente o face cu o și mai mare atenție deoarece în septembrie 1986 Austria va găzdui viitoarea sesiune a Conferinței pentru Securitate și Cooperare în Europa.

Noul ambasador al Statelor Unite la București - după importanța și semnificativitatea demisiei a lui David Funderbuk, Roger Kirk, și-a prezentat scrisorile de acreditare la 29 noiembrie, deoarece, cu cîteva zile mai tîrziu trebuia să aibă loc vizita Secretarului de Stat american, George Schultz.

DE-A BABA OARBA!

Tovarășa Dolores Ibarruri - Pasionaria - a implinit 90 de ani și a primit Steaua RSR clasa I, cu eșarfă de la cel mai revoluționar. Cu steaua se poate juca, dacă și-o pune la un chipiu imaginar, de-a comisariatul poporului, împreună cu copiii din cartier dar eșarfă îi prinde cel mai bine fostei șefe comuniste din timpul războiului civil din Spania: se leagă încă odată la ochi - de data asta ca să nu vadă că cel care a onorat-o i-a lichidat pe foștii ei companioni români, de acum 50 de ani. Iar copiii lor, care au putut, s-au refugiat în Occident, poate chiar în Spania.

CANTINA ȘI ȘTIULEȚII

CPE CC PCR s-a întrunit în 6 decembrie ca să constate că pe primele 9 luni ale anului 1985 s-au făcut economii de materiale și energie de 3,4 milioane față de 1984 în branșe nespecificate. CPE a constatat însă și faptul că, în aceleași 9 luni, s-au depășit consumurile "în deosebi în metalurgie, chimie și petrochimie, construcții de mașini, industria materialelor de construcții și altele". De fapt, în toate domeniile cheie, afară de agricultură. Rezultă deci că economiile s-au făcut la consumul populației și utilizînd manoperă în loc de mașini în agricultură, iar în industrie s-a risipit și energie și materie primă. Ceea ce nu se spune este dacă risipa a depășit sau nu economiile.

Bineînțeles, NeCe a luat o măsură fulger: "să se ia măsuri de încadrare în plan pînă la 15 decembrie!"

CPE a examinat și aprobat programul producției de "preparate culinare pe 1986-90". Este vorba de "preparate industriale" care vor sta la baza alimentației științifice ce va înlocui hrana deja destul de proastă, care atîta cît era - măcar era naturală. Aceste preparate vor fi vindute în magazine specializate, situate cît mai aproape de întreprinderi.

S-au făcut irigații, s-au dat indicații și s-au planificat îngreșăminte chimice: trebuie ajuns la 6/8000 kg de cereale la hectar. În Timiș, după ce anul trecut se culegeau 4.196 kg. de grâu și 5.043 kg de porumb la hectar, s-a ajuns la 4258kg de grâu, cifră atît de apropiată că te întrebă dacă este reală. În schimb, la porumb, s-a ajuns la 9.010 kg/hectar!!! Cum? Foarte simplu: "în anul 1985 producția de porumb este calculată în știuleți"!!! Ar fi de ris dacă, ceea ce este cu mult mai grav, n-ar fi riscul de a găsi o parte din știuleți și în preparatele culinare, prevăzute pentru cîncinalul care începe.

PAIUL ȘI BÎRNA

Supărările Șcintei sînt mari. Contra Angliei, R F G-ului și Statelor Unite, în deosebi, pentru că în lume se cheltuiesc de 52 de ori mai mult pentru armament decît pentru școli. Șcintea nu spune cît se cheltuiesc în RSR și chiar dacă ar spune-o, nu înseamnă că și este adevărat.

Am vrea să amintim doar că în aceste trei țări elevii și studenții învață în condiții pe care nu le au cei din România, au acces la orice informații și nu și petrec zilele de curs culegînd cartofi sau porumb sau în interminabilele ședințe educative și mai ales nu "beneficiază" de sistemul de "spălare al creierului" la care sînt supuși tinerii din RSR și încă cîte altele!...

FĂRĂ COMENTARII!

"... pînă la sfîrșitul cincinalului viitor, 40-50% din produsele alimentare desfăcute populației vor fi vindute ca produse culinare realizate industrial. Ce înseamnă acest lucru? În primul rînd denotă o concepție clarvăzătoare asupra căilor de ridicare a gradului de civilizație și bunăstare al poporului nostru....

Se preconizează, astfel, realizarea de "fabrici de mîncare", pe module de 10-20-40 de tone zilnic amplasate în toate municipiile și principalele centre muncitorești, care vor furniza unităților și raioanelor specializate mîncăruri proaspete și diversificate, pe baza unui nomenclator de peste 300 de preparate. Un aspect care va susține productivitatea ridicată în aceste unități va fi acela al prelucrării primare a legumelor."

("Femeia", noiembrie 1985)

...ȘI O VESTE BUNĂ

Vizitele de lucru s-au rîrit și rituaul s-a încetinit. Acum doi ani făcea, într-o dimineață, cinci întreprinderi cu prezentare, analizare, îndrumare și discurs. Astă toamnă a făcut turul colectivlor agricole de la mare la Scornicești - dus și întors. De data asta, pe 5 decembrie, a fost doar în două întreprinderi: "23 August" și "Întreprinderea de confecții și tricotate București". Caracteristica noilor vizite este că a renunțat la discursuri. Sînt și îmbunătățiri.

OGLINDĂ, OGLINJOARA MEA,
CHEAMĂ SAVANȚII LA MINE!

La Congresul Științei și învățămîntului, după NeCe (v. Lupta din 7 decembrie) a vorbit și E.Ce. În fotografia publicată, în același stil cu a soțului: pe prima pagină, gen tablou, spre deosebire de soț, care după cum se nimerese retușurile variază ca expresie de la flăcău întîrziat la bebeluș cu ochi de strigoi, răutatea E-lenei rămîne constantă în decursul anilor, spre norocul machetiștilor și nenorocirea țării.

La încheierea lucrărilor, Congresul a trimis un apel "cître oamenii de știință, de cultură și cadrele didactice din întreaga lume pentru colaborare, dezarmare și pace". Aceste mesaje către mapamond, asemenea strigătelor în pustiu, au devenit o modă la București, deși, în afară de cîteva "țări frățești" nimeni nu le publică și nimeni nu ia în seamă glasul strepezit al "savantei de renume mondial", a cărei specialitate e reprimarea gîndirii și nu promovarea ei.

MINISTRULUI APĂRĂRII RSR
ȘI-A PIERDUT ARMATA...

Constantin Olteanu, ministrul Apărării, proaspăt întors de la Moscova, a fost înlocuit cu adjunctul său, Ion Milea, fost șef de Stat Major al Armatei. Ca și St. Andrei, Olteanu avusese contacte cu personalități străine și acest tip de relații par a reprezenta pentru Ceaușescu un pericol. Rămîne de văzut ce funcție i se va da în cadrul partidului. Într-un stat comunist asemenea funcții sînt mai importante decît cele guvernamentale, dar, sub Ceaușescu, ele sînt tot atît de instabile și lipsite de posibilitatea unei inițiative.

«Le Quotidien de Paris», «Le Matin» și «Le Monde» din 6 decembrie au relatat procesul care a avut loc în ajun, la Palatul de Justiție din Paris, proces intentat de Gustav Pordea ziarului «Le Matin» și ziaristei Agathe Logeart care a publicat pe 1 februarie 1985 un interviu cu Ion Pacea și în care acesta din urmă afirma că G. Pordea este «un agent de influență» al regimului de la București. (*)

Articolul din «Le Matin» amintește mărturia la proces a lui Thierry Wolton, de la «Le Point», jurnalist specializat în problemele țărilor de Est și a serviciilor secrete: «KGB-ul și țările de Est consacră actualmente 40 de miliarde de franci propagandei și dezinformării». Mărturia aceluiși jurnalist este completată în articolul din «Le Monde»: «Dl. Pordea a fost denunțat ca agent de influență; securitatea română îl finanțează pe acest domn, o știam înainte ca acest articol să apară (e vorba de articolul incriminat din 1 febr.85, din «Le Matin» - obiectul procesului). Dar în materie de agent de influență este foarte dificil de a aduce probe...»

«In materie judiciară, citim tot în «Le Monde», trebuie probe, dar domeniul spionajului se acordă dificil cu exigențele codului penal. Prezența lui I. Pacea la bară sau a altor agenți ai serviciilor de informații, declinandu-și identitatea, ar fi constituit o informație prețioasă pentru tribunal, dar mediul serviciilor secrete nu permite ascemenea etalări.»

Avocatul lui Gustav Pordea, Georges Wagner a pus în dubiu nu numai realitatea întâlnirii ziaristei Agathe Logeart cu Ion Pacea, dar și declarațiile acestuia din urmă.

(*) Vezi LUPTA din 7 februarie 1985 și pagina franceză a acestui număr.

«Scandalosul regim român - O dictatură absolută, cea mai dură din Est, beneficiază totuși de toleranță Occidentului», este titlul și subtitlul articolului apărut în revista «Famille Chrétienne» din 18 nov. 1985.

Deși semnat al Actului final de la Helsinki, «regimul său politic și politist violează în permanență toate drepturile elementare ale omului, bătând, în această privință, toate recordurile negative ale țărilor comuniste.»

Articolul amintește de «permanentă supraveghere a populației», de proiectul de a muta pensionarii din oraș, de rigorile inumane ale iernii, de persecuțiile religioase, de dărîmarea bisericilor, intermarcarea în azile psihiatrice a opozanților. Majoritatea demnitărilor regimului sînt membri ai familiei lui Ceaușescu, pe care autorul articolului îl numește Caligula.

«Acest regim este respins de imensa majoritate a populației, inclusiv de o bună parte a membrilor de partid. Mărturiile unor înalți funcționari deveniți pensionari care au avut ocazia să iasă din țară sînt copleșitoare. Conform aceluiași mărturie, masele sînt neputincioase în fața unui aparat polițienesc omniprezent și nemilos. România a devenit astfel țara unei mari resemnări disperate.»

E regretabil că Occidentul acceptă această situație cu o indiferență aproape totală. Nimeni nu se ocupă cu seriozitate de soarta opozanților români care sînt cu mult mai dur tratați și maltratați decît disidenții sovietici. (...) Ministrul Afacerilor Străine al Statelor Unite se opune chiar acelor parlamentari americani care cer retragerea clauzei națiunii celei mai favorizate acordată României și totuși o lege din 1974 interzice acest tratament val-mal preferențial tuturor țărilor din Est care nu fac pașii semnificativi în direcția respectării Drepturilor Omului. Fără nici cea mai mică îndoială, România se află pe un drum diametral opus.»

În ediția europeană a ziarului «THE WALL STREET JOURNAL» a apărut articolul «Ceaușescu - tiranul cel mai favorizat al Americii» (aluzie la clauza națiunii celei mai favorizate) semnat de fostul general de securitate, Ion Pacea.

Iată cîteva dintre revelațiile oferite presei de către cel care, înainte de trecerea sa în Vest, era unul din factorii de decizie din serviciile secrete reseriste și un intim al «tiranului»:

«Atunci cînd, în iulie 1975, România a căpătat pentru prima oară statutul preferențial din partea Statelor Unite, șeful serviciului de informații al așa numitei Direcții de Informații externe, a fost făcut erou al RSR, pentru că obținerea clauzei reprezenta în ochii Bucureștiiului efectul a zece ani de intensă propagandă cu scopul de a pune în practică excelența plan al lui Ceaușescu consolidarea comunismului român prin obținerea de ajutor politic, financiar și tehnologic din partea capitalismului...»

Partea tristă este că din iulie 1975 oprirămă politică și încălcarea drepturilor omului nu au făcut decît să se agraveze în România... Cu toate acestea există în viața din România o latură și mai întinsecă. Proportia personalului de securitate în cadrul populației României a crescut fără încetare în decursul anilor atîngînd, în 1978, în momentul ruperii mele cu Bucureștiiul, raportul de 1 la 15, cel mai ridicat din lume. În 1976 cenzura selectivă a corespondenței a fost înlocuită cu cenzura totală... În februarie 1977, printr-o hotărîre secretă s-a aprobat interceptarea tuturor convorbirilor telefonice internaționale. Cu o ceași ocazie, Ceaușescu a ordonat, personal, ce singurul aparat telefonic permis să fie un aparat pus la pîndă de securitate și care se poate transforma într-o clipă într-un microfon... Au fost instalate, în cursul anilor șazeeci, aparate de ascultare în fiecare biserică romano-catolică și în fiecare sinagogă...

Activitățile teroriste ale Bucureștiiului îndreptate contra Vestului au crescut și ele considerabil... În 1975, Direcția de Informații Externe a semnalat acorduri secrete cu comandourile ale OLP, cărora li se dădea sprijin material însemnat, urmînd a fi folosiți împotriva propriilor oponenți politici ai României din Apus...

Singura măsură însemnată luată de Ceaușescu pentru a asigura reînnoirea clauzei a fost numirea, în august 1975, a unui fel de stat major care să se ocupe de clauză... Deoarece SUA hotărîse că politica de emigrare a României trebuie să reprezinte cheia reînnoirii clauzei, Ceaușescu a decis să mențină emigrarea la nivelul minim cerut. «Trebuie să scoatem cît mai mulți bani de pe urma resurselor naționale pe cale de epuizare, cum ar fi petrolul, cereii și germanii», a spus el statului major amîntit. Direcție de informații externe, al cărei adjunct eram, avea obligația să difuzeze în Occident mitul popularității lui Ceaușescu în țară... această Direcție a plătit pentru publicarea în Occident a sute de articole și cărți despre realizările lui Ceaușescu, a pus la cale operațiunile de a cultiva surse de influență, ... a creat și finanțat organizații ale emigrației românești în SUA...

Ion Pacea descrie apoi tactica, în care Ceaușescu - după părerea lui - excellează, și anume, «recrutarea unor rude apropiate ale șefilor de stat străini» și printre tîntele lui Ceaușescu ar fi fost: fratele lui Jimmy Carter, fratele fostului șah al Iranului și fratele președintelui Siriei. «Poate că într-o zi, un alt fugar român va dezvălui care este motivul următoarelor vizite a lui Ceaușescu la Washington...»

După zece ani SUA are dovada că statutul preferențial comercial nu produce efectele scontate în cazul României. Ce e prea mult, e prea mult. America trebuie să înceteze să mai arunce dolarii contribuabililor pe o dinastie comunistă care disprețuiește principiile democratice americane și este ostilă intereselor Statelor Unite.»

«Germanii și nemții de răscumpărat» este titlul articolului semnat de Richard Bassett și apărut în ziarul londonez «THE TIMES», din 5 nov. 1985.

«...Pentru germanii asediați în Transilvania, Germania de Vest este ca o nașă care cheltuiește sume mari de mărci în fiecare an.»

În ultimile luni, Germania de Vest și-a găsit un alt tovarăș gata să plătească în devize forte pentru a obține ca minoritatea sa să poată scăpa. Israelul, și el, «cumpără» pentru o sumă necunoscută, pe cei care fac cerere spunînd că sînt evrei.

Faptul este jenant însă, dacă experții serviciilor occidentale de informații pot fi crezuți, deoarece este de netăgăduit faptul că mulți din așa ziișii evrei români care sosesc în Israel nu au nici o picătură de sînge evreiesc. Din spusele mai multor emigrați români care lucrează în Occident, o listă a emigraților «evrei» din România conținea așa de multe nume ariene indiscutabile încît oricine care cunoaște evreimea română putea numai să se tăvălească de ris. Evrei sau nu, acești români, continuă să-și urmeze drumul spre Israel. Este vorba de un șiretlic curios dar caracteristic unei țări care rămîne atul Pactului de la Varșovia.

Spre deosebire de germanii din Transilvania, evreii români - deși tot așa de disprețuiți de regimul Ceaușescu - sînt folositori în a ajuta României să convingă puterile occidentale că ea beneficiază de independență față de Kremlin.

Cu o strălucită îndeminare, Bucureștiiul își continuă campania antisemită care poate citeodui să rivalizeze cu cea din Germania nazistă, deși, în același timp, bombardează Occidentul cu propaganda privind tratamentul favorabil al evreilor din România.

Evreii beneficiază de privilegiul educației religioase, fapt unic într-o țară unde importul de biblii constituie o crimă. Cursurile religioase însă au devenit din ce în ce mai mult cursuri de istorie care se referă mai ales la pașăgile din Scripturi cărora li se poate da o interpretare comunistă.

Evreii din România care au supraviețuit aproape intact în ultimul război, au scăzut treptat datorită unei asimilări combinate cu un antisemitism tolerat oficial și, înainte de regimul lui Ceaușescu, datorită emigrației. Circa 500 de mii au supraviețuit războiului mulțumită refuzului calculat dar curajos al Mareșalului Antonescu, regentul Regelui Mihai, care s-a împotrivit trimiterii lor în lagărele de concentrare din Germania. Astăzi numărul lor depășește cu puțin 30 de mii. Obsesia președintelui Ceaușescu cu puritatea rasei române, o temă urîtă dar care revine din ce în ce mai mult continuă să amenințe atît evreimea cît și minoritățile ungară și germană din Transilvania.

În același timp, însă, regimul Ceaușescu știe că populația evreiască constituie o legătură cu Occidentul, și, bineînțeles, cu Israelul. Refuzîndu-le autorizația de a emigra și chiar furnizîndu-le Israelului români care nu sînt evrei, Bucureștiiul își păstrează în mod dibaci influența atît în Orientul Apropiat cît și în Occident. Dînd impresia că permite culturii evreiești să înflorească, Ceaușescu poate să apară și mai critic față de politica Kremlinului.

Acest lucru convinge, de asemenea, Statele Unite ca să acorde clauza națiunii celei mai favorizate unei țări care recurge la cele mai grosolane violări ale Drepturilor Omului din întreaga Europă de Est...

Și articolul se încheie cu: «Dar aceste considerente nu trebuie să ascundă nimănui faptul că această țară oferă tot așa de puțină libertate evreilor săi ca și creștinilor săi.»

REINSTAURAREA PROCESELOR PUBLICE FĂCUTE SCRITORILOR

Vești neliniștitoare din țară dau seamă de revenirea la stilul stalinist al "judecății poporului" care "decide" oportunitatea unei cărți sau, dimpotrivă, "pericolul ei pentru educația maseilor". Titlul sub care a apărut, în revista bucureșteană, *Contemporanul* (6 dec. 1985) o astfel de dezbatere, nu mai lasă nici un dubiu asupra caracterului ei proletcultist de foarte tristă amintire: "CREAȚIA LITERARĂ ÎN FAȚA 'INSTANȚEI' CITITORILOR". "Instanță", adică acuzare, adică condamnare. E condamnat nu numai scriitorul (c vorba de Octavian Paler și de ultimul său roman "Un om norocos"; scriitorul a fost "invitat", dar s-a lipsit de această mascară), dar și criticii care au recenzat-o favorabil în presă și recenziții editurii care a publicat-o (a apărut la "Cartea Românească").

Aceste "debateri" fac parte dintr-un "ciclu". Sintem deci averizați că e vorba de un sistem, ale cărui fulgere și interdicții pot cădea pe capul oricărui artist "neinregimentat." Iată câteva din judecățile emise de "oamenii muncii":

Un bibliotecar (dacă minuieste cărțile, e și competent!): "Există în unele romane care se doresc realiste o invazie de personaje traumatizate și traumatizante, o colecție de indivizi ratați social ... în loc să redea veridic existența noastră, a tuturor... Avem nevoie de eroi înfăptuitori, entuziaști, angrenați în marea activitate socială pe care o trăim cu toții".

O altă intervenție e mai puțin constatativă: "Vreau să întreb cit se poate de clar: unde a reușit să cunoască acest autor asemenea oameni? ... Cred că dacă autorul ar fi avut un contact mai strins cu colectivele de oameni ai muncii..."

Un muncitor rezolvă fără prea multe ocoluri cartea: "Pentru mine cartea nu numai că este lipsită de orice mesaj în plan educativ, dar o consider chiar dăunătoare pentru tineret..."

Un strungar apreciază că autorul folosește "expresii subculturale"! și cartea nu are "nici o legătură cu opțiunile și frământările contemporanilor noștri".

"Citind-o ești tentat să crezi că viața este o mocirlă, că viața nici nu merită trăită ... după ce parcurgi această carte te întrebi în mod firesc: Unde este lumina care definește orizontul nostru uman? Asemenea întrebări mi-ar fi plăcut să și le pună și recenziții cărții, dar din păcate, ei nu și le-au pus". Vorba lui Caragiale, adusă "la zi": curat orizont uman!

Ne oprim aici. Pagina din *Contemporanul* e plină de asemenea verdicte fără apel. Regimul a dat napoi către cele mai retrograde metode, reinstaurând intimidarea și timorarea scriitorilor care îndrăznesc să facă din operele lor o mărturie și nu fac din realitatea cumplită care-i inconjoară o utopic fardată.

Nu mai e nevoie să spunem că strungarul, muncitorul, bibliotecarul, profesoara, sint tot atâtea personaje ale nșcenării care, probabil, nici n-au citit cartea...

Semnul e neliniștitor nu numai pentru că se abolește public orice criteriu profesional, estetic, moral, dar asemenea "debateri" lasă loc arbitrarului absolut, oricărui abuz.

LIGA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ROMÂNIA (P.B. 0507 75327 Paris Cedex 07)

PRIZONIERI DE OPINIE

Benjamin Acatrinei, 32 de ani, str. Moinești nr.5, arestat și condamnat pentru că a încercat trecerea clandestină a frontierei.

Marin Chiriță, din Suseni - Argeș - a fost arestat fără a se cunoaște motivul acuzării.

Bela Pall, învățător pensionar și reprezentant al minorității maghiare în România a fost arestat, la revenirea dintr-o călătorie în străinătate, în 1983, și internat într-un azil psihiatric al închisorii Securității din București. A fost apoi transferat la Gherla dar nu se știe natura delictului care i se reproșează. P.B. a criticat încercările regimului Ceaușescu de a interzice învățămîntul în limba maghiară.

Constantin Luca, a fost arestat în iunie 1984, la 200 de km distanță de frontieră, acuzat de a fi avut intenția să treacă granița, bătut și condamnat la mai multe luni de închisoare. Abia ieșit din închisoare, el a fost din nou arestat la Caransebeș și acuzat de aceeași intenție, de a trece frontiera. Bătut din nou, Constantin Luca este grav bolnav în urma tratamentului suferit în închisoarea din Timișoara. Soția sa, Margareta Luca, învățătoare, a fost amenințată cu pierderea slujbei.

Eugen și Comanița Grapa, amîndoi din Poiana Mărului - Brașov - frați, au încercat să plece ilegal în Iugoslavia. Prinși în momentul în care se pregăteau să plece, în 1983, ei au fost condamnați la 10 luni de închisoare. După amnistia din august 1984, cei doi frați, ieșiți din închisoare, au depus cerere de plecare legală fapt care a declanșat o serie de presiuni și amenințări. Ne mai puțin suportă, Eugen Grapa încearcă încă o dată să treacă clandestin în Iugoslavia. Este prins și va fi judecat.

Liviu Tudor, timpliar, născut în 1947, în satul Valea Voievozilor - Dîmbovița. Tatălui său, deținut politic în 1959, la Aiud, i s-au confiscat toate bunurile. Liviu a fost persecutat din copilărie. În 1980 a încercat să treacă în Iugoslavia, prin Ungaria, unde se afla ca turist. Arestat de autoritățile ungarești, el este transferat, cu soția sa, în România și condamnat. Odată liberat, el a cerut emigrarea în USA. Cererea fiindu-i refuzată, disperat, el se refugiază la Ambasada Statelor Unite. Consulul american îl predă autorităților românești care îl convoacă la Securitate, unde este amenințat cu internarea într-un azil psihiatric.

DISPĂRUȚI

Petre Popescu, preot baptist, dispărut de la 26 aprilie 1985. El și-a exprimat public opoziția față de politica antireligioasă a regimului de la București.

R.S. ROMANIA LA O.N.U.

DUPĂ 30 DE ANI

Într-un pachet diplomatic, împreună cu alte 15 state, la 15 decembrie 1955, România, autodenunându-se Republica Populară Română, devenea membră a ONU. Se hotărîse ridicarea numărului de state de la 60 la 76, și ca toate tendințele să fie mulțumite, au intrat pe poarta principală și Spania lui Franco și Ungaria lui Rakosi și Irlanda, pe lângă Regatul Libiei în care copilul Kadhafi abia împlinise 13 ani, sau Albania lui Hoxea, pe care doar neînsemnatul fapt al decesului l-a smuls de pe drumul eternei cîrmuiri.

Devenind membră ONU, tînăra republică populară devenită mai apoi impopulară socialistă, era regalată cu niște drepturi dar își asuma solemn și obligații, printre care respectarea în literă și spirit a "Declarației generale asupra Drepturilor Omului", adoptată prin rezoluția din 10 decembrie 1948 de către Națiunile Unite. Pentru a dovedi atașamentul față de această declarație, în anul următor, 1956, Securitatea din ordinul partidului comunist român, va executa unul din marile valuri de arestări, ecou al revoluției din Ungaria.

Că în România nu sînt respectate Drepturile Omului este prea bine știut. Am dori însă, după 30 de existență internațională pe plan onusian, să relevăm câteva aspecte juridice de fraudă la lege ale autorităților din București și care, prin încălcarea în fapt a prevederilor Declarației Drepturilor Omului, au instituit un sistem paralel legal de încălcare ale drepturilor cetățenilor, atît față de declarație cit și față de inșeși prevederile constituționale în vigoare.

Articolul 13 din Declarația Drepturilor Omului stipulează că orice om are dreptul să părăsească orice țară, inclusiv propria patrie, dar să revină în ea cînd dorește. Prin articolul 245 din Codul Penal al RSR, trecerea fără aprobare specială a frontierei se pedepsește cu închisoare pînă la 3 ani, fiind sancționat penal, atît tentativa cit și actele preparatorii. Jurisprudențele tribunalelor militare din țară au mers pînă acolo încît au condamnat tineri suspecți politici care se antrenau la înot, pe motiv că prin aceasta se pregăteau să treacă Dunărea în Yugoslavia. Un caz celebru l-a constituit cel al unor copii de țărani din Oltenia care au fost încercați pentru că adunaseră cutii de conserve din care voiau să construiască o ambarcație cu care să ajungă din Jiu în Dunăre, din Dunăre în mare și pe mare la Istanbul. În loc ca acest fapt să fie obiectul unor pagini într-o revistă de humor, a constituit pagini în dosarele tragediilor din Jilava.

Articolul 28 al Constituției RSR garantează tuturor cetățenilor libertatea cuvîntului, a presei, a întrunirilor, a mișturilor și demonstrațiilor, dar aceste drepturi sînt total anulate, nu numai în fapt, ci și pe plan legal, prin articolul 166 din Codul Penal, care prevede o pedepsă de pînă la 15 ani închisoare pentru oricine face vreo acțiune sau măcar propagandă în vederea schimbării orînduirii socialiste existente. Transpusă, de pildă în Franța, această prevedere l-ar face pe Jacques Chirac, din actuală președinte RPR și primar al Parisului, deținut politic.

În articolul 15 al Declarației Drepturilor Omului se arată că fiecare om are dreptul la cetățenia unui stat. Autoritățile românești încalcă constant această prevedere, fie ridicînd cetățenia română unor exilați, fie obligînd o serie de cetățeni români care părăsesc definitiv țara să facă o așa zisă cerere de renunțare la cetățenie, toate acestea petrecîndu-se conform unor dispoziții și norme în vigoare.

Legea presei din 1974 constituie o flagrantă încălcare a drepturilor proclamate (urmare în pag. 5)

"OARE VOM AJUNGE SĂ FIM ȘI NOI, DIN NOU, OAMENI ?"

"...Din cursul anului 1984 și până la începutul anului 1985, ne adunaserăm în România foarte multe persoane cărora ni s-a eliberat, după multe greutăți întâmpinate, pașapoarte fără cetățenie pentru a trăși definitiv România. Pentru că și după ce ni s-au eliberat aceste pașapoarte emițărilor cu închisoarea și cu ridicarea a șaportului, ce atât de greu îl obținusem, încetam, am fost nevoiți să mergem din basadă în ambasadă pentru a obține o viză de intrare, în orice țară puteam afla liniștiți viza de intrare în Statele Unite.

După 1 ianuarie 1985, singura ambasadă ce dădea vize de tranzit, pe pașapoarte fără cetățenie, în România, era cea din Thailanda. Nu au reușit să obțină această viză decât 32 de români (cu copii tot), deoarece, la sfârșitul lui ianuarie, ambasadă Thailandei a încetat să mai acorde vize.

Guvernul de la București a aprobat aceste plecări, cu toate că toți românii ce au obținut această viză aveau pașapoarte eliberate pentru a pleca definitiv în SUA, dar nu toți se calificau pentru a intra în țările imediat următoare în SUA. Începând cu 6 martie 1985 și până la 10 aprilie 1985, toți acești români au ajuns la Bangkok și s-au prezentat atât la ambasada SUA cât și la reprezentanța ONU din Bangkok pentru a fi luați în evidență... Reprezentanța ONU le-a acordat aproximativ 145 de dolari pe lună pentru acoperirea cheltuielilor și statutul de refugiați politici. Au apelat, de asemenea, la toate organizațiile care există la Bangkok pentru a-i sprijini în vederea emigrării spre SUA, dar, sistematic, au fost refuzați pe motiv că au profil de ajutor pentru emitanții indo-chinezi. Lucrurile au decurs normal atâta timp cât viza de tranzit pentru Thailanda a fost validă, dar după expirarea acestei vize, guvernul thailandez nu le-a mai acordat prelungiri și au început la hăituirea acestora pentru a-i arăpe pe motiv că le-a expirat viza de tranzit. Pentru că această situație au adus-o la cunoștința reprezentanților ONU pentru a cere protecție, dar aceștia i-au refuzat și le-au atras atenția că nici dacă vor fi ajutați nu vor putea interveni pentru a-i ajuta. Au cerut atunci o dovadă scrisă că au fost recunoscuți ca refugiați politici, întrucât dacă își vor putea prelungi viza de intrare în Thailanda, dar și aceasta le-a fost refuzată.

Personal, și prin intermediul dlui Peter Berthold-Kuhles de la Caritas din Nürnberg, am înștiințat de această situație și am cerut ajutor pentru cei din Thailanda pentru a fi sprijiniți să emigreze în SUA sau de a înceta hăituiala lor și să obțină viza de intrare în SUA sau în Australia sau pentru a fi aduși oriunde în Vestul Europei, organizațiilor Amnesty International, United Nation High Commissioner for Refugees (U.N.H.C.R.), și Union of Free Romanians, etc. Unii ne-au spus clar că nu pot face nimic sau că este foarte dificil, alții că vor analiza problema, cert este că s-a scurs foarte mult timp de atunci și că nu s-a făcut nimic.

La data la care vă scriu, familia Anitza Dan și Daniela, Ursu Mario și Cucu Matei sunt deja arestați... ceilalți contin să se ascundă prin poduri, pe acoperișurile clădirilor, oriunde este posibil, pentru a nu fi depistați de Migrația Police. Din nefericire, arestările vor continua, pe măsură ce sunt prinși, cu toate că printre ei se află persoane care au mamă și frați în țară legal, definitiv în SUA.

Imediat ce ambasada Thailandei a început să acorde vize de tranzit, ambasadă DDR de la București, a început să eșueze pentru cei cu pașapoarte fără cetățenie, vize de tranzit. Bineînțeles că a fost asaltată... și au reușit să plece prin ambasadă aproximativ 200 de români. Nici a-

ceștia nu aveau viză de intrare în nici o țară din blocul de Vest, dar li s-a aprobat plecarea într-un mod surprinzător, având în vedere modul în care se respectă Drepturile Omului în România. În câteva minute, pe data de 3 mai 1985, ni s-au eliberat de către Serviciul Pașapoarte taloanele de ieșire din țară și ni s-a permis să cumpărăm bilete de avion, cu indicația de a pleca cât mai repede, fără a ni se mai percepe alte taxe, cum se obișnuiește, cererea de schimbare a vizei ce se analiza în decurs de cel puțin o lună de zile. Toate acestea după ce, înainte de 1 mai 1985, se înregistraseră câteva manifestații în grup la Serviciul Pașapoarte și la Comisia guvernamentală de vize și pașapoarte, ce au fost repede înăbușite și după ce, când se regiza manifestația oamenilor muncii ni s-a atras atenția, la modul cel mai serios, că stăm liniștiți la casele noastre. Nu sintem politicieni ca să analizăm eventualele substraturi ale acestei acțiuni. Am considerat această expulzare, practic, ca fiind o reacție a guvernului de la București față de gîndirea noastră neconformistă și ca o urmare a acțiunilor de protest, într-o țară cu un regim totalitar, foarte sensibil la critică.

Aproximativ 60 de persoane am intrat din DDR în Berlinul de Vest, ceilalți, cu bilete cumpărate, tot la București, au intrat în Suedia. Sigur, este foarte greu să știi ce au făcut acești români, însă majoritatea din cei 60 ce am intrat în Berlinul de Vest ne-am făcut, imediat, acte și am cerut să emigrăm în SUA.

În iunie 1985, toți am avut dosare complete, în proporție 93% sponsori, unii sponsorizați chiar de rudele lor din SUA și am fost preluați de Diakonisches Werk, aceasta fiind, după explicațiile ce ni s-au dat, intermediar între noi și ambasada SUA. Au trecut de cînd am intrat în RFG mai bine de 6 luni, timp în care am fost și mai sintem într-o continuă așteptare a unui răspuns pozitiv... dar de tot atîta timp sintem plimbați cu vorba, mai mult, la un moment dat, în discuții, ne-a fost sugerat că ar fi mai bine să ne întoarcem în România, unde cu toții am suferit de pe urma sistemului comunist ce prin dinastia Ceaușescu guvernează.

Locuim (mă refer la cei din Nürnberg) în camere de aprox. 25 m pătrați, cite 5-6 persoane, la etajul nostru sintem aproximativ 30 de bărbăți care ne îngheșuim în două dușuri care, la ora 8 au rămas deja fără apă caldă pentru tot restul zilei, două uc-uri și o bucătărie comună în care gătesc cel puțin tot atîtea persoane și care, la ora 22 rămîne fără curent electric, la toate plitele, pînă dimineața, la ora 6. Dacă s-ar întrerupe curentul și la lămpile de iluminat și căldura aș putea spune că nu este nici o diferență față de România comunistilor. Cu alimente sintem aprovizionați prin sistemul pachete, de două ori pe săptămînă, pachete ce, după calculul neoficial, le-am evaluat a nu depăși 10, cu indulgență 12 D.M. per pachet... Pe lună primim 65 D.M. din care trebuie să ne aprovizionăm cu toate cele necesare întreținerii igienice normale, să plătim mașina de spălat la heimplu cu 2 D.M. pentru un rînd de rufe spălate etc.

Nu exagerez cu nimic și se poate verifica că sint persoane dintre noi care, pentru a face față cheltuielilor, sint nevoiți să meargă săptămînal pentru a li se colecta plasma dintr-un litru de sînge.

Avînd în vedere cele două situații, una mai dificilă decît alta, stau și mă întreb unde oare privesc ochii organizațiilor care urmăresc respectarea drepturilor și libertăților omului, de vreme ce s-au putut crea asemenea situații ???

Sigur, și sint de acord și ni s-a mai spus de către cei la care am apelat, că nici un început nu este ușor, că el demarează destul de greu. Dar cînd ? ... Oare nu am suferit de-a-lungul celor mai frumosi

ani din viața noastră sub dictatura comunistă ? Ne chinuim de cel puțin 4-5 ani să reușim a pleca definitiv din România. Mulți dintre noi au fost condamnați pentru că, exasperați de situația în care trăiam, au încercat, fără succes, să treacă ilegal frontiera RSR-ului, de-a lungul lungii perioade ce am parcurs pînă la obținerea acelui pașaport fără cetățenie, cetățenie ce prin șantaj ne-a fost luată, și pentru care am fost nevoiți să plătim suma de 3000 de lei, ca să ne-o ia; am suferit fel de fel de persecuții exercitate de securitatea românească, am fost penalizați și mutați disciplinar cu serviciul prin alte localități din țară, cit mai departe de familie și prieteni, am fost în final dați afară din aceste servicii și tot timpul amenințați cu închisoarea. Mulți dintre noi, după ce am obținut acest pașaport, o perioadă destul de lungă, uneori chiar peste un an, pentru că nu puteam pleca din țară fiindcă nu aveam nici un fel de viză, am trăit din mila prietenilor și cu zile de la Dumnezeu... Drept la muncă nu mai aveam, nici la asistență medicală și la școală, în schimb, din două în două luni eram obligați să plătim 965 de lei pentru o nouă viză de ședere în țară. Și cei mai mulți au însumat toate acestea și cite încă altele! Oare vom mai ajunge să fim și noi din nou oameni, să ne bucurăm în liniște de zilele pe care le mai avem de trăit ?

UN GRUP DE REFUGIAȚI

Schlostrasse 64. 8500 Nürnberg 30 RFG

DUPĂ 30 DE ANI

(urmăre din pag. 4)

te în articolul 28 din Constituție iar decretul nr. 24 și 25 din 1976 legiferează munca forțată, contra-venind astfel atît tratatelor internaționale cit și Constituției RSR. Decretul prezidențial nr. 400 din 1981 instituie o pedeapsă pînă la 20 de ani închisoare dacă instanța consideră că s-ar fi adus o perturbare deosebit de gravă în activitatea unei unități. Desigur, aprecierea faptului că o perturbare este deosebit de gravă este lăsată instanței judecătorești, total obedientă față de organele de partid.

Una din cele mai sălbatice prevederi legale în vigoare în RSR o constituie aceea a articolului 114 din Codul Penal și care permite internarea în azile psihiatrice nu numai a celui condamnat, dar și a celui aflat în curs de judecată sau pur și simplu în fază de urmărire penală.

La 30 de ani de la admiterea sa în Organizația Națiunilor Unite, România condusă de partidul comunist, care, la rîndul său, știm de cine e condus, reușește o dublă performanță. Pe de-o parte sint încălcate prevederile Cartei ONU, ale Declarației Drepturilor Omului și ale Constituției. Pe de altă parte, prin legi, decrete, hotărîri și instrucțiuni sint anulate toate textele de drept internațional și intern, în așa fel încît cetățenii români nu mai au drepturi nici măcar pe hîrtie.

Membră cu drepturi dar și datorii depline a ONU, RSR se pretinde a fi nu numai un stat democratic, dar chiar unul cu un stadiu avansat de democrație. Însă, așa cum prea bine și prea clar arăta Vladimir Ilici în "Statul și Revoluția", în concepția leninistă în deplină vigoare la București, democrația nu este nimic altceva decît "o organizație destinată să asigure exercițiul sistematic al violenței de către o clasă împotriva alteia". Și cum în România clasele au fost desființate, violența este exercitată de către conducerea de partid împotriva întregii națiuni.

Constantin MAREȘ

"SCRIITORII ROMÂNI ÎMPOTRIVA "IDIOCRATIEI"

Sub acest titlu a apărut în revista pariziană "ESPRIIT", din noiembrie 1985, articolul scris de Virgil IERUNCA, întru demontarea și explicitarea fenomenului literar românesc, atât de singular în peisajul țărilor din Est. Unii comentatori l-au numit pe scriitorii români, nu fără dreptate, remarcă V. Ierunca, "orfani ai curajului". "Ciudățenia" scriitorului român constă în absența lui de pe baricadele disidenței, iar dacă gestul de opoziție se schițează totuși, el devine sinonim cu însingurarea. Această demisie a intelectualilor români - și cazul cel mai cunoscut este "miscarea Goma" la care au aderat cca 200 de oameni, dintre care numai doi scriitori - s-a constatat cu prilejul grevei minerilor din Valea Jiului, a înființării sindicatului liber. Sabotaje și greve continuă să se ivească ici-colo în țară, dar ele rămân fără ecou și izolate în absența solidarizării intelectualilor. Cum spune V. Ierunca, ne lipsește un KOR, ca în Polonia.

În analiza acestei evadări civice, Virgil Ierunca se sprijină pe conceptul de post-totalitarism, analizat și definit de Andre Glucksmann. Post-totalitarismul este trecerea de la "ideocrație" la "idocratie", când deviza și practica este "întreaga putere imbecililor". Ori tocmai această "ofensivă împotriva competenței, inteligenței, talentului, într-un cuvânt, împotriva culturii" este, prin exacerbaria și generalizarea ei, o tristă specificitate românească. La acest capitol nu trebuie uitată nevroza întregului corp social - și ea tipică societăților comuniste - care, în România este dublată de paranoia șefului și a cultului personalității: demn de un stat african, deci o suprapunere de deliruri. "Ofensivă" a început cu mini-revoluția culturală (iulie 1971), a continuat cu instituționalizarea amatorismului ("Cântarea României") iar, în fața acestei voințe de uzurpare a competenței, scriitorii români s-au opus printr-o rezistență strict profesională și estetică.

"Acestui opoziții îi datorează România faptul că are una din literaturile cele mai interesante și moderne din Est, o școală de critică literară pentru care poate fi învidiată de multe țări occidentale și citeva reviste care ar îmbogăți orice cultură majoră (mai ales "Secolul XX)". Între scriitori s-a instalat o complicitate de valori, sprijinindu-se la nivelul editurilor și al citorva reviste, într-o rezistență de fiecare zi împotriva prostiei, a activiștilor culturali, a plagiatorilor, cu toții deținând frâncle "culturii".

În această confruntare, atitudinea scriitorilor s-a radicalizat, exprîmîndu-se în romanul politic (Preda, Buzura, Nedelcovic) și în poezia tinerilor, care cultivă derizivul împotriva retoricii oficiale și caricaturizarea clișeele de partid.

Nici "idocratia" n-a rămas datoare, agresivitatea relansată de discursul de la Mangalia, din 1983, război declarat nu numai intelectualilor dar și, fapt unic în spațiul comunist, instituțiilor (institute de cercetări, muzee, biblioteci dezafectate sau amenințate permanent cu desființarea), memoriei culturale (distrugerea bisericilor și monumentelor); o instabilitate și o hăituită a oricărui celule profesionaliste. În acest post-totalitarism, a cărui radiografie proiectată în utopie negativă o găsim în cartea lui Bujor Nedelcovic, puterea nu mai are nevoie de teroare, tortură și gulag pentru a "disloca conștiințele". Practica ei constă în a împinge la ultime limite aberantele fețe ale prostiei ce devin ireale și astfel cu mult mai eficiente. Dar, în România, "idocratia" n-a atins încă acalmia generalizată din romanul lui Nedelcovic, dimpotrivă, observă Virgil Ierunca, ea se află în plină desfășurare nimicitoare. În citeva rânduri, de o concentrare de proces verbal, de un patetism conținut, Virgil Ierunca dă coordonatele

acestui mecanism apocaliptic de proliferare a mizeriei și morții care este România zilelor noastre: frigul, foamea, numărul neștiut al morților datorat unei selecții de gulag, beznă caselor și străzilor mișunînd de borfași, spitalele unde oameanii mai degrabă mor decît se vindecă. Dacă, în acest context, minciuna nu mai e crezută de nimeni, "idocratia" continuă să funcționeze: incompetența este prima condiție de promovare, fie ea și instabilă, în partid și la toate nivelele.

Cheltuindu-și forțele pentru a împiedica "idocratia" să pătrundă în operele lor, scriitorilor nu le mai rămîne energie pentru baricadele curajului, chiar dacă, spune Virgil Ierunca, ei știu, fiecare în sinea lui, că gestul de îndrăznit este tocmai "de a trece limita care-i ține în legalitatea "idocratiei". Unii au făcut-o: poetul Dorin Tudoran, matematicianul Mihai Botez, inginerul Radu Filipescu, preotul Ghicorghe Calciu. E vorba doar de excepții. Asta nu înseamnă însă că altele nu se pot ivi în orice clipă.

Traducînd trei, din cele patru poeme apărute în revista studențească Amfiteatru din decembrie 1984, ale poetei Ana Blandiana, V. Ierunca oferă cititorului francez una din formele în care literatura română se împotrivesc "idocratiei", chiar dacă ea nu trece frontiera disidenței.

Am spune că articolul lui Virgil Ierunca este important pentru că, într-o lume guvernată mai degrabă de șocul informației decît de consistența ei, absența unei gesticulații politice de opoziție în România, a împins într-o zonă de indiferență, de nedreaptă indiferență, toată această subterană și încăpățînată rezistență în fața "prostiei", imens efort, care nu face zgomot, irăbuși: fiind și de complicitatea față de politica internă a unui regim care și-a cules falșii lauri, cu mistificata ei politică externă. Deci : nimic nou în România... Și iată că, dintr-odată, lectorul francez află că, acolo, unde clipă de clipă se moare de mizerie, unde totul e un coșmar planificat, există o îndrăznire care lucrează nu la istorie, ci întru puritatea actului creator.

Articolul mai este important și pentru că, incluzînd toate nuanțele unei subtile și dense explicații, autorul lui nu se lasă nici o clipă tentat de absolutizări sau sancțiuni, lăsîndu-ne intactă neliniștea: cît și cum poate supraviețui un popor în absența implicării și solidarizării intelectualilor lui?...

A.C.

UN EXEMPLAR DOCTORAT LA PARIS

La Universitatea Paris IV Sorbona (Secția de istoria religiilor) și, în același timp - fiind vorba de un dublu doctorat -, sub auspiciile Institutului Catolic din Paris, Maria TARANGUL, istoric de artă și-a trecut teza "*L'Icone, expérience et réalité*". Din juriu au făcut parte Michel Meslin, conducătorul tezei, Olivier Clément, cunoscutul teolog francez al Ortodoxiei, orientalistul Guy Bugault, teologul Michel Corbin și filozoful Jean Greish (ultimii doi de la Institutul Catolic).

Acestă teză care a consacrat un gânditor pe cit de original pe atît de constructiv a primit elogiile juriului și mai cu seamă ale lui Olivier Clément: care a spus, printre altele, că teza lui Tarangul reprezintă o fenomenologie a icoanei care "n-a fost făcută niciodată cu atita competență". Cum s-a remarcat, rarciori ortodoxia și spiritualitatea răsăriteană și-au găsit, în amfiteatrele Sorbonci, un apărător mai inspirat și mai convingător.

ABONATI-VA LA LUPTA

Lucrările Forumului Cultural de la Budapesta (cel oficial) s-au încheiat fără un comunicat comun din cauza obiecțiilor Bucureștului. Delegația RSR-ului, condusă de "omul de cultură" Du:aitru Aninoaic, fostul ambasador la Paris, care a șters-o din Franța englezește fiind amestecat în prea multe afaceri dubioase (printre care o tentativă de răpire și chiar de crimă) s-a supărat foc. În cursul lucrărilor s-a pus problema drepturilor minorităților și de mai multe ori a fost evocată distrugerea patrimoniului cultural în România. Politica buldozărului a fost condamnată și în discursul final al delegatului britanic, fapt care i-a iritat profund pe membrii delegației RSR.

Dacă Forumul oficial nu s-a putut încheia cu un comunicat comun, în schimb Forumul neoficial s-a încheiat cu o rezoluție în care se cere abolirea cenzurii, a monopolului statului asupra mass-medieiilor, asupra editurilor, circulația liberă a informației. Adresîndu-se Forumului oficial, rezoluția finală cere presei internaționale să ia în considerație sugestiile intelectualilor din țările de Est. "*Nu credem în eventualele succese ale tăcerii discrete și nici în acelea ale unei "blinde diplomatiei". Avem nevoie de atitudine solidare și fără echivoc ... ce nu pot fi considerate în nici un caz ca un amestec în treburile interne.. Noi sîntem solidari cu popoarele ale căror culturi sînt oprimate, cu toți cei care sînt parțial sau total privați de drepturile lor. Sîntem solidari cu cetățenii Bulgariei, Cehoslovaciei, Germaniei de Est, Poloniei, României, URSS-ului și Yugoslaviei care sînt persecutați și închizi pentru că apără libertatea omului și a culturii.*

Cauza polonezilor, a lituanienilor, a ucrainenilor, a cehilor, a catolicilor români este și cauza noastră. Revendicările turcilor din Bulgaria și a estonilor din Latviens, a tătărilor și evreilor din URSS sînt și revendicările noastre."

Revista pariziană "Sindicatul Liber" din octombrie, face cunoscut cititorilor săi că "Securitatea română a efectuat percheziții la domiciliile mai multor intelectuali români din Transilvania și a unor membri ai minorității maghiare... Manuscrisul unui memorandum adresat Forumului Cultural de la Budapesta în care se semnalau grele condiții de viață ale poporului român în general și ale minorității maghiare în special a fost confiscat."

Despre ecoul în presa occidentală a filmului lui Mircea Danieliuc, "Glissando" care a participat la Festivalul de la Veneția, din acest an - presa culturală din RSR n-a dat nici o veste. Nici măcar revista "Cinema". Mircea Danieliuc, unul din cei mai intereșanți regizori de film, se ocupa, în primăvara acestui an, cum reiese dintr-un dialog publicat în revista "Vatra" de la Tirgu Mureș, nu cu turnarea unui nou film ci cu ...reclame pentru industria constructoare de mașini...

Asta nu înseamnă însă că viața cinematografică nu este foarte activă în RSR. De curînd a avut loc un Festival al filmului la sate, iată și ciclurile lui tematice:

"Marile realizări din Epoca Ceaușescu"
"Decada filmului social istoric și politic"
"Filmul și pacea"
"PCR - stegar al luptei pentru libertate națională și socială"

Începînd din luna noiembrie a acestui an, spectacolele teatrale în București încep la orele 5 după-amiază. Din cauza economiei de curent electric și de carburant, pentru transportul în comun.

Indiferent dacă joci Hamlet sau ești distribuit într-un rol de trei fraze, norma unui actor în România este de 170 de intrări pe scenă, în cursul unui an!... Se socotesc doar prezențele fizice, fără a prevedea în normă și repetițiile - adică timpul cel mai mare și mai obositor din activitatea unui actor. Dacă nu ai "norma întreagă", de 170 de prezențe scenice pe an, nu ai dreptul să fi distribuit într-un rol de film! Comentariile sînt de prisos.

A apărut sub îngrijirea CENTRULUI ROMÂN DE CERCETĂRI:

MIRCEA VULCĂNESCU

RĂZBOIUL DE ÎNTREGIREA NEAMULUI

Editura Coresi 1985, 133 p., peste 100 de fotografii, documente, imagini. Cu un studiu introductiv de Mircea Eliade și o postfață de Horia Stamatu, precum și Ultimul Cuvânt al lui Mircea Vulcănescu.

Cartea poate fi comandată la Editură (Kronenmattenstrasse 6, 7800 Freiburg RFA) sau la Centrul Român de Cercetări din Paris (12 bis, Pl. Henri Bergson 75008 Paris). Preț: 90 FF sau 30 DM.

Semnalăm cititorilor noștri apariția volumului:

"PĂMINTURI ROMÂNEȘTI"

BASARABIA ȘI BUCOVINA

schite, studii și versuri

apărut la Editura NISTRU din Bruxelles, cu un "Cuvânt înainte" de Nicolae LUPAN.

Volumul reconstituie, prin mărturiile, istoria trecută și recentă a celor două provincii smulse României de Uniunea Sovietică. Atestări științifice, amintiri încărcate de tragedii incommunicabile sau de nostalgie de nevindecat proiectează în sufletul lectorului un pământ de basm și de blestem.

CU OCAZIA ÎMPLINIRII A 100 DE ANI DE LA NAȘTEREA SCRIITORULUI CONSTANTIN GANE

Anunțăm cititorilor noștri inițiativa retipăririi, după ediția originală, din 1933, cu ilustrații de Pierre Grant, a cărții sale:

"TRECUTE VIEȚI DE DOAMNE ȘI DOMNIȚE"

care va apărea în trei volume. Pentru apariția primului volum, doritorii sînt rugați să se adreseze dlui Ștefan Gane (38, Bd Saint Jacques 75014) pentru a se stabili tirajul.

A apărut, sub auspiciile Episcopiei Ortodoxe Române din Europa Occidentală (cu sediul în 9 bis, rue Jean de Beauvais 75005 Paris):

ALMANAH

PE ANUL DOMNULUI 1986

întocmit de preotul misionar iconom-stavrofor:

Mircea DOMITRIU - Paris

și "ASOCIAȚIA CULTURALĂ"

din Koln, sub președinția dlui dr.

Alexandru ȘUGA

Almanahul este publicat la Editura Carpații - Trajan Popescu (Calle Conde Penaber, 82 - n D, Madrid 6) și cuprinde un Calendar lunar religios și istoric, date despre Episcopie și Parohie, despre activitatea Asociației culturale din Koln, comemorări, maxime și proverbe, date explicative, fotografii, ilustrații și icone.

O SCRISOARE A LUI I.G. DUCA

Am anunțat în numărul nostru trecut decesul lui I.G. Duca, în California, USA. La 13 mai 1985, el a adresat lui Ilie Ceaușescu, președintele comisiei române de istorie militară următoarea scrisoare:

Domnule General,

Fiindcă ați avut curtenia de a-mi trimite lucrări de istorie anul trecut, vin azi - în toată cinstea - să vă mărturisesc revolta mea aflînd distrugerea bisericilor din București.

Cum este posibil ca dvoastră, care ați spus în atîtea rînduri că vă interesați de trecutul nostru să fi îndrăznit a vă atînge de lăcașurile religioase ce au făcut de veacuri mindria Capitalei?

Aș fi dorit să auziți reacțiunile studenților mei, care, de altfel nu se înterează în mod deosebit de România... Sunt, laolaltă cu dascălii lor fînte civilizate, de aceea mi-a și fost rușine - o mărturisesc - să mă numesc Român, aflînd asemenea nelegiuiri!

Nu aș fi crezut niciodată să fu nevoit a scrie asemenea rînduri unui Român, oricare ar fi el.

Cu multă durere,
Gheorghe Ion Duca

BIROUL EPARHIAL AL CONSILIULUI BISERICII ORTODOXE ROMÂNE DIN EUROPA OCCIDENTALĂ

În ședința din 7 decembrie 1985, întrunită sub președinția părintelui Mihai Costandache, vicar episcopal, Consiliul Episcopiei Ortodoxe Române din Europa Occidentală și-a ales biroul, prin votul secret al celor 30 de membri sau reprezentanți, din totalul de 47 de consilieri ai eparhiei.

Dl. Victor Popescu, stabilit în Franța după 1946, și fiul binecunoscutului ziarist dintre cele două războaie, Stelian Popescu (proprietarul ziarului "Universul" care apărea la București), a fost ales secretar al Consiliului eparhial. Casier a fost ales dl. Gheorghe Lecca, jurist, care îndeplinise deja funcția de cenzor în cadrul parohiei. Au fost aleși, de asemenea, dnii Titus Bărbulescu, Adrian Chintescu, Tiberiu Mețianu, Adrian Michaloux, Nicolae Mioc și Iancu Perifan.

Biroul este prezidat de vicarul episcopiei, părintele Mihai Costandache.

MANIFESTAȚIA ROMÂNILOR DE LA NEW YORK

Pe 24 noiembrie a avut loc la New York o demonstrație organizată de Consiliul Național Român, în fața imobilului care adăpostește sediul misiunii RSR la ONU, biblioteca și filiala ONT și TAROM. La manifestație a participat părintele Gh. Calciu care, împreună cu preotul Viorel Dumitrescu a oficiat un serviciu religios în memoria celor ce au murit în lagăre și închisori și pentru toți cei ce sînt închiși ca deținuți politici în România. Participanții la demonstrație au protestat împotriva persecuțiilor la care sînt supuși românii, împotriva prigonirii credincioșilor și a dărîmării bisericilor.

O CONFERINȚĂ DESPRE SITUAȚIA SAȘILOR DIN TRANSILVANIA

În ziua de 5 decembrie, la așezămîntul "Haus des Deutschen Ostens", care a dedicat anul 1985 manifestațiilor organizate de sașii transilvăneni - istoricul Michael Kroner, din Nürnberg (sas din Transilvania) a conferențiat în încheierea programului de un an al acestui grup etnic, despre "Minoritățile naționale din România după cel de al doilea război mondial", referindu-se la sașii ardeleni.

Conferențiarul a expus obiectiv situația acestui grup etnic și, după conferință, dînd lămuriri suplimentare, a arătat, printre altele, că politica de desnaționalizare a celorlalte grupări etnice este linia dusă de partid, ține de conducerea actuală și că mulți români, din țară și din afara țării, o condamnă și a citat, ca exemplu, revistele LUPTA și CONTRAPUNCT care au difuzat "Declarația Românilor Liberi" în care se cere "înțelegerea oricărui politici de asimilare forțată."

C.SPOREA

NOTĂ INFORMATIVĂ

A PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC

George Serdici, secretarul general al Partidului Național Țărănesc, a transmis, în vederea vizitei pe care Secretarul de Stat George Shultz o va face la București, o telegramă adresată președintelui R.Reagan și în care se spune, printre altele:

"Este un prilej pentru Statele Unite ale Americii să facă cele mai aspre reprezentări și să ia măsurile cele mai vitale, ca, de exemplu, oprirea imediată a beneficiilor clauzei națiunii celei mai favorizate care au fost alocate guvernului comunist român. Deasemenea, ne permitem să vă reamintim cazul membrului partidului nostru, dl. Ion Puiu, care a dispărut după ce încercase să candideze sub steagul și principiile noastre democratice la ultimele alegeri legislative."

LIGA INTERNAȚIONALĂ A DREPTURILOR OMULUI DIN FRANKFURT

aduce la cunoștința celor interesați că în luna aprilie, la BERNA și în luna noiembrie, la VIENA, se vor întîlni experții celor 35 de state care au semnat actul final de la Helsinki (1975). Punctul cel mai delicat al acestor discuții va fi respectarea Drepturilor Omului!

În momentul de față se lucrează la o documentație ce va fi prezentată la aceste discuții privind nerespectarea reîntregirilor de familii, precum și cazurile de arestări, condamnări, dispariții sau ridicarea dreptului la lucru. Toți refugiații din România care au asemenea cazuri de semnalat sînt rugați a se adresa secției românești din cadrul acestei asociații internaționale, pînă la data de 1 februarie 1986.

Pentru întocmirea dosarelor respective sînt necesare următoarele date: a) numele, pronumele, data nașterii, adresa și profesia celui ce trebuie să părăsească țara, cu date asupra cererii de plecare recente.

b) Motivarea eventuală a refuzurilor și consecințele suferite de aceștia.

c) Numele și adresa exactă a celor ce relatează faptele și gradul de rudenic, unde este cazul.

La finele conferințelor se va comunica tuturor celor ce au intervenit, rezultatul obținut. Pentru cheltuielile de reprezentare și timbre, cei ce solicită ajutorul nostru sînt rugați să susțină secția noastră cu cel puțin 20 DM.

Adresa:

IGMF - D 6000 Frankfurt/M

Kaiserstrasse, 72 RFA

Postcheckkonto 3436 55 609 Ffm

Gesellschaft f. Menschr. Arbeitsausschus

Rumanien.

NATURALIZĂRI

"Journal Officiel" din 8 decembrie 1985, publică numele următoarelor persoane de origine română, care au obținut naturalizarea franceză:

Gheorghe Barbu, născut la Făgăraș, Constantin, Ioan Bogdănaș, născut la București, Dorel Paul Fodoreanu, născut la Cluj, Ștefana Felicia Fodoreanu (n. Anca), Vlad Gheorghiu, născut la București, Alexandra Cristina Gheorghiu, născută la București, Georgeta Mamoianu, născută la București.

= PENULTIMA ORĂ =

Gustav Husak, odiosul șef comunist care a instaurat în Cehoslovacia regimul opresiv de după 1968, a fost la București de la 11 la 13 decembrie ca să laude, la un ison cu Ceaușescu cuceririle comunismului. Deși mai puțin oropsiți pe plan economic decât ai noștri, nici cehii nu o duc bine. Conform unui acord recent, schimburile economice cu Cehoslovacia, care au reprezentat 3% din totalul schimburilor RSR-ului, va crește cu 40% pe viitorul cincinal 1986-1990 față de cel actual.

În cursul vizitei a fost semnat un acord tehnico-științific pe lungă durată, până în anul 2000. Asemenea acorduri bilaterale există și cu celelalte state comuniste și se adaugă acordurilor stabilite în cadrul CAER-ului constituind un fel de dublă rețea care garantează că programele de integrare ale diferitelor state din Europa de Centru în sistemul sovietic vor fi urmate fără abatere.

Nici Husak n-a scăpat. NeCe i-a dat și lui, înainte de despărțire, Steaua RSR, cu eșarfă. În curînd o să joace cu toții Baba Oarba...

După ce Husak și-a luat zborul, și perechea prezidențială "a luat calea aerului" către Belgrad. Radovon Vlaidovic, actualul președinte (prin rotație) al Republicii Federative Yugoslave, i-a explicat celui care își rotește doar subordonații că "în toate domeniile rezultatele bune pot deveni mai bune. Mă gândesc în mod special la colaborarea dintre economiile noastre, unde potențialul nostru depășește rezultatele, unde adesea nu folosim posibilitățile de care dispunem. O să facem acest lucru printr-o mai accentuată orientare spre o diviziune reciprocă a muncii, prin impulsivizarea cooperării și specializării pe o perioadă mai lungă, prin luarea tuturor măsurilor necesare."

Cu Yugoslavia prietenia este mare dar schimburile cu mult mai slabe decât cu cehii: 1,3% din totalul comerțului exterior RSR în 1983. Și cu Yugoslavia există un acord cincinal privind schimburile,

SFINTELE SLUJBE DE CRĂCIUN

Biserica Ortodoxă Română din Paris (9 bis, rue J. de Beauvais): 25 dec., orele 10-11 Utrenia și de la 11-12 Sf. Liturghie, urmată de concert de colinde.

Biserica Unită din Paris (38, rue Ribéra): 24 dec. orele 22 Liturghie urmată de întrunirea familiară; 25 dec., orele 11 liturghie solemnă, urmată de concert de colinde.

Elveția. Biserica Rusă din Geneva (Părintele Ursache): 25 dec., orele 10; Biserica din 14-16 rue Boulaque -Geneva - (Părintele D. Ionescu): 25 dec., Sf. Liturghie, Pom de Crăciun, agapă și concert de colinde.

R.F. Germană. Biserica Ursulinelor din Köln (Părintele Mircea Domitriu): 25 dec., orele 10,30, după care urmează o Agapă și Pom de Crăciun.

CENTRUL ROMÂN DE CERCETĂRI DIN PARIS

Pe data de 18 ianuarie 1986, la orele 15, va avea loc conferința dlui Mihai VORNICU, intitulată "Un model al lui Eminescu" (cu ocazia a 135 de ani de la nașterea poetului).

Tot pe 18 ianuarie, la orele 16, are loc cursul profesurii Cicerone POGHIRC, "Tacitus și Cioran - concepția tragică a istoriei" (texte comentate).

Conferința și cursul au loc la CASA ROMÂNEASCĂ, 15 rue de Flandre 75019 Paris Metro: Stalingrad.

dar nu s-au prevăzut creșteri deosebite și nici stabilirea unui acord tehnico-științific până în anul 2000. Firește, Yugoslavia nu este membru al pactului de la Varșovia, ci doar observator.

După ce au depus o coroană pe mormîntul lui Tito, cuplul nefast s-a întors la București, fără să treacă prin Timișoara, unde se face adevăratul comerț cu Yugoslavia, traficul la negru, trocul, contrabanda....

Duminică, 15 decembrie, a sosit la București Secretarul de Stat american, George Schultz. Acesta, în ciuda sprijinului dat de Departamentul de Stat lui Ceaușescu, a fost nevoit să-i pună în vedere că dacă nu încetează să încalce Drepturile Omului va pierde beneficiul clauzei națiunii celei mai favorizate, acordată acum zece ani și reînviată anual. Departamentul de Stat a fost criticat în repetate rânduri de membrii Congresului SUA pentru complicitatea față de tirania internă a lui Ceaușescu și au cerut să i se retragă RSR-ului clauza.

În cursul întrevederii, care a durat trei din cele șase ore petrecute la București, Secretarul de Stat american a cerut lui Ceaușescu ca pro-

blema Drepturilor Omului să fie discutată în mod regulat la Washington între Edward J. Derwinski, consilier la Departamentul de Stat și ambasadorul RSR, iar la București între ministrul de externe al RSR-ului și ambasadorul SUA.

Pentru diplomația americană acest lucru reprezintă un succes ce nu trebuie nesocotit, deoarece este prima dată cînd un stat comunist acceptă instituționalizarea acestor discuții, respinse de obicei sub pretextul inexistenței în treburile interne ale unui stat suveran.

Chiar dacă acest fapt nu atrage după sine o îmbunătățire imediată a aplicării Drepturilor Omului în RSR, el constituie un precedent pe planul relațiilor cu toate celelalte state comuniste ce poate avea repercursiuni atît la Moscova cît și în cadrul celorlalte state comuniste.

NUMĂRUL URMĂTOR AL REVISTEI LUP TA VA APARE PE DATA DE 22 IANUARIE 1986.

DECESE

Baciu Petru; Păduraru Steluța; Elena Toma; ing. av. Frim Alexandru; ing. Untaru Gh.; ing. Cornel Enculescu; Stan Crizantema; Zuhl Victor; Frederica Levy; Ștefania Grossu; prof. Mircea Cucu; dr. Ileana Alamita; Victor Eckert; presbitera Albu; Cța Rădulescu; Tanți Zina Pescaru; prof.univ. Mihai Rusenescu; prof. Elena Vodă; Lucia Birzan; dr. ing. Iuliu Moldovan; Vasile Hancu; Ștefan Manole; Bălașa Velciu; dr. Iancu Vornicu; Ștefania Homei; Ana Nestor; Victoria-Viorica Șăvulescu; Simona Lascinski; dr. Marin Gheorghiev Popov; actorul Dumitru Bitang; Petre Vasilescu; Elena Todericiu; prof. Elena Mihai; Vlad Nicolae; dr. Ion Danciu; Marilena Roșca; Eugenia Adani; Mirela Andronescu; Dorin Preoteasa; Giuseppe Valle; Stela Anghel; Oana Balasopol; dr. Toma Ionescu; Niculina Radu; Nicolae Ene; Ion Davidescu; Ilie Alexe; scriitorul Horia Robeanu; scriitoarea Lia Dacopol-Fudulu; prof. univ. dr. doc. Ion Marinescu; farm. Maria Scorțeanu; Toma M. Bădea; Elena Lăzărescu; dr. Nicu Panaitescu; Victor Morassi; Sonia Benderski; Cornelia Troenaru; George Brădățan; Gabriela Coman; Gorina Ioanid; Andrei Carp; Maria Alecu; Ștefan Dulgheru; Mihail Celarianu, scriitor; Elena Eftimiu; Titu Filipidescu; dr. Elena Stoianov; Ana Glodeanu; ing. Mircea Vlăduțiu; ing. Dudu Frim Alexandra; Viorel Tonceanu; av. Grigore Grecul; acad. Cornel Bodea; av. Mari-oara Mladinescu; Didișor Bizgan; preot paroh Ion Bojogescu; Hilda Leopold; Florea Nichersu; Grigore Horhoianu; Gogu Munteanu; Ștefania Toniuc; Tudorița Bitoleanu; Radu C. Nenea; Ana Chira; Silvia Octavia Stoian; ing. Laura Voicu; Coman Paulin; Partenie Oprescu; Sanda Temelcu; dr. Marius Constantinescu; Nicolae Moldoveanu; dr. Nicolae Ionescu; George Gheorghiu; Adrian Scrobociu; av. Radu Renea; prof. Elena Mirescu Cartoian. Vasilescu Spiridon; Paul Fink; Marin Zavaleanu; Coca Celibidache; dr. Eugen Stănescu

le combat

Directeur : Mihai Korné 22/12/1985

NUMÉRO 50

TARIF D'ABONNEMENT ANNUEL

En Francs Français :

FRANCE
EUROPE

FRF 200
FRF 250

Par avion :

AFRIQUE
AMÉRIQUE DU NORD
ISRAËL
AMÉRIQUE DU SUD
AUSTRALIE

FRF 300
FRF 300
FRF 300
FRF 350
FRF 350

En d'autres monnaies, le tarif est majoré des frais bancaires d'encaissement et comme suit :

DEM 100 - CHF 90 - GBP 25

USD 45 ou équivalent

USD 45 ou CAD 53

SHEKEL 2560

USD 51 ou équivalent

DOLLAR AUSTRALIEN 60

IES, Bureau de la Colline - 92213 St-Cloud - France
Téléphone : (33-1) 46.02.05.40 - Télécopie 270152F
Commission Paritaire N° 65481 - C.C.P. : 11 341 71 A Paris

OCTOBRE 1985 EN ROUMANIE

Imaginez un pays dans lequel les villes sont systématiquement démolies. L'une après l'autre, rue après rue, maison après maison, afin d'effacer sur toute la surface tout ce qui rappelle et marque l'ancienne ville. Après, sur cette surface déserte, l'on construit à nouveau des blocs d'immeubles à étages de différentes dimensions. Imaginez un pays dans lequel ce processus est appliqué à chaque centre important.

Ce n'est pas de l'imagination. Un tel pays se trouve en Europe, habité par une nation qui a des racines profondes dans l'histoire du continent. Ce pays c'est la Roumanie.

Que s'est-il passé en fait ? En 1949-50, les autorités avaient lancé un important programme d'industrialisation. Pendant les vingt dernières années, le processus a été accéléré à un rythme sans précédent. Ainsi, la population urbaine est passée de 3.713.139 (1948) à 11.750.280 (1983). La majorité des nouveaux habitants des villes venait de la campagne.

À la fin des années 50 et au début des années 60, la direction du parti et de l'état a décidé de construire chaque année un grand nombre d'appartements afin de satisfaire jusqu'à un certain point la demande pressante de logement.

La modernisation équilibrée et par étape d'une ville est chose naturelle, c'est un processus normal. La croissance de nouveaux quartiers urbains et le redéploiement des quartiers insalubres est indiscutablement nécessaire. Cette solution a été appliquée partout, quel que soit le système sociopolitique.

En Roumanie, les choses se passent autrement. Des villes, vieilles de centaines d'années sont détruites à 90-95 % et remplacées par des constructions dans un réseau de rues totalement différent. Rares sont les monuments (églises) où les constructions civiles, habituellement intégrées ou même enclavées dans les nouvelles constructions, qui peuvent suggérer à un observateur attentif qu'une ancienne ville a existé.

De telles transformations radicales ont déjà été effectuées dans les villes suivantes de Roumanie : Buzau, Rimnicul Sărat, Pitești, Pitești, Târgovite, Rimnicul Vilcea, Craiova, Slatina, Drobeta-Turnu Severin, Giurgiu, Oltenița, Tulcea, Constanta, Galati, Focșani, Adjud, Tecuci, Iasi, Botoșani, Vaslui, Fieșta-Neamț, Bacău, Roman, Iași, Buzău, Suceava...

À Bucarest, la capitale de la Roumanie, la politique de la zone bâillonnée a été appliquée dans une effrayante importance au milieu même de la ville. Un grand quartier a été détruit et en son lieu ont été élevés les immeubles modernes «centres civiques». En novembre 1985, le quartier «Centrul Vechi» a été déclaré officiellement «zone bâillonnée». Environ 90 à 95 % de ses constructions ont été détruites. Bucarest vivra dans un nouveau quartier «modèles» pour les années 80.

La destruction a été

monumentaux bien connus, caractéristiques de l'histoire de Roumanie. L'église de Cotroceni, construite par le prince régent de Wallachie, Șerban Cantacuzino (1678-1688), a été détruite en 1984 nonobstant l'opposition des spécialistes. L'hôpital «Brâncovenesc» a eu le même sort en janvier 1985. Un des monuments byzantins les plus importants, le chef-d'œuvre de l'architecture roumaine, construit par Nicolae Mavrocordat, prince régnant de Wallachie (1719-1730), le monastère de Văcărești est sous la menace. Afin de «prouver» que le monument est dans un très mauvais état et qu'il ne peut être restauré, les autorités municipales de Bucarest ont fait démolir les trois clochers de son église, en rassemblant les débris à l'intérieur de l'église, en décembre 1984. Depuis, les fresques remarquables de ces murs intérieurs ont été détruites par la pluie et la neige. D'ailleurs, l'ensemble vient d'être détruit également.

Quelles étaient les raisons invoquées pour justifier la destruction de l'ensemble architectural de Văcărești, y compris du palais princier et des autres constructions caractéristiques, telles les cuisines par exemple ? La réponse a été : pour construire à cette même place un nouveau palais de justice. Il y a lieu de signaler qu'autour de Văcărești, il y a au moins 2,5 km de terrain vague sans aucune construction !

Un autre exemple, c'est le monastère de Mihai Vodă construit par Michel Le Brave qui a unifié pour la première fois l'ensemble des provinces roumaines en 1599-1600. La destruction de l'ensemble de ce monastère avait été décidée en janvier 1985. Compte tenu des nombreuses protestations, les autorités, après avoir démolé les bâtiments des alentours, dont notamment les archives de l'état, ont décidé, avec force publique, de déplacer l'église elle-même de 250 mètres vers l'Est.

Dans le quartier où se déroule la construction du centre civique, cinq autres églises ont été démolies. Mais elles ne représentent qu'une partie infime de l'ensemble des destructions. Dans la même zone, un grand nombre de maisons, de villas, de petits immeubles ont également disparu, et leur nombre total est considéré comme un secret d'état. L'un des secteurs les plus caractéristiques de l'architecture urbaine roumaine a été complètement effacé de la terre.

Un jour 1985, de nouvelles démolitions ont été entreprises à Bucarest à un rythme rapide, dans la Piața Unirii (la Place de l'Unité) afin de prolonger et d'élargir le boulevard de «socialisme», qui débouche sur «zone civique». Des centaines de maisons et d'immeubles en bon état ont été détruits pendant l'été 1985. L'église St. Spiridon, construite dans la rue Pitagora en 1802, et restaurée à plusieurs reprises, a déjà été détruite. Le monastère de «Sf. Spiridon» construit en 1750 et détruit en 1985, ainsi que l'église St. Spiridon construit en 1750 et détruit en 1985, ont été détruits en juillet 1985.

truit sur l'emplacement de l'ancien monastère.

Il n'est pas difficile de saisir les conséquences de ces démolitions. La tradition architecturale urbaine roumaine, qui fait partie du patrimoine européen disparaît chaque jour. Au rythme actuel des démolitions, en moins de cinq ans, c'est-à-dire autour de 1990, un nombre de 443.000 maisons du 19ème siècle et de 1900 à 1920, disparaîtront, suivant des estimations publiées en Roumanie.

Ce sera maintenant le tour des villes de Transylvanie : Brașov, Făgăraș, Sibiu, Arad, Timișoara, Lugoj, Caransebeș, Oradea, Cluj-Napoca, Dej, Sighetu-Marmatei, Bistrița, Rodna, Medias, Sighișoara, Alba-Iulia, Turda, Tîrgu-Mureș, Miercurea-Ciuc, Sf. Gheorghe...

Ces villes de Transylvanie représentent un vaste patrimoine d'architecture urbaine originale dans laquelle les anciennes structures et maisons conservées à travers les siècles se mélangeaient avec des quartiers construits entre les deux guerres ou après 1955-1960.

Ces villes de Transylvanie, de même que Bucarest, Brăila, Calafat, Câmpulung-Moldovenc, Curtea de Arges et d'autres villes plus petites, doivent être sauvées à tout prix.

Les perspectives sont aussi mauvaises pour les villages. Il a été déclaré officiellement au plus haut niveau, que la reconstruction de tous les villages de Roumanie doit être terminée dans les prochaines quinze années.

La première phase, jusqu'en 1990, comprendra la construction, avec les fonds de l'état d'environ 20.000 appartements dans les secteurs ruraux, (Scînteia, 12 septembre 1985). A la fin des 15 années, l'architecture rurale roumaine, sera réduite à quelques modèles existants actuellement uniquement dans les musées d'art folklorique.

La Roumanie deviendra bientôt un univers d'immeubles-blockhaus avec étages et remplaçant les maisons individuelles.

Le Roumain a toujours été et continue à être un individualiste. Depuis les temps les plus anciens, il a vécu dans sa maison, une habitation familiale entourée d'un jardin dans lequel, pauvre ou riche, il était libre de recevoir ou non ses hôtes.

La vie dans les immeubles à étages, imprègne dans l'esprit des gens une conscience collectiviste. Cela veut dire vivre sous l'œil scrutateur du voisin et représenter un nouveau mode de vie dans lequel le comportement, les exigences du corps social se trouvent à tout moment omniprésents. C'est un nouvel environnement social dans lequel la priorité est donnée au collectivisme sur l'individu.

Il reste peu de temps pour sauver les traditions authentiques de l'architecture roumaine, rurale aussi bien qu'urbaine. Chacun a le devoir d'élever sa voix pour sauver cette partie du patrimoine européen.

L'effort de chacun est utile.

Aidez-nous.

Pour toute information complémentaire, veuillez vous adresser à :

L'Association Internationale pour la Protection des Monuments et Sites Historiques en Roumanie, 38 bd St Jacques 75014 Paris.

PORDEA CONTRE LE MATIN

Le 5 décembre, la court d'appel de Paris a rendu son verdict dans l'affaire Pordea contre le journal Le Matin de Paris, confirmant la décision qui avait déjà condamné le journal parisien et sa journaliste Mme Agathe Logeart pour un article publié le 16 juin 1983. L'article s'étonnait du fait que, quoi que candidat du Front National, parti de droite français, Gustave Pordea, qui devait se faire élire le lendemain comme membre au Parlement Européen, et avait été anciennement réfugié politique originaire de Roumanie, avait fait preuve d'une attitude étrange en soutenant de manière répétée les thèses du gouvernement communiste de Roumanie.

Le verdict n'a toutefois pas mis fin au débat.

Le même jour débutait un nouveau procès au sujet d'un autre article publié par le même journal le 1er février 1985 et qui reprenait une interview faite par Mme Logeart avec l'ancien général des services de renseignement communiste en Roumanie, Mihai Pacepa, article dans lequel Pordea était désigné comme espion.

Pacepa, qui vit actuellement aux Etats Unis, déclarait -que depuis 1970, Gustave Pordea, qui vivait en France, avait été «réactivé» par son département comme «agent d'influence» pour publier des articles sur des sujets précis la Transylvanie et la Dobrogea, et pour prendre contact avec les exilés roumains.

Ces faits ont été énergiquement démentis par Pordea, qui a également mis en question le fait que Pacepa ait fait ces déclarations ainsi que celui qu'il soit venu à Paris.

Plusieurs témoins de la défense ont expliqué les difficultés qu'il y avait de procurer la connexion directe avec les services d'espionnage communiste et ont exprimé leurs réserves à l'égard de l'attitude de Pordea, favorable au régime communiste de Bucarest.

Cependant que le verdict devra être rendu le 19 décembre, cette affaire a soulevé un problème de portée générale concernant l'attitude que les réfugiés politiques doivent adopter et à l'égard du régime qu'ils ont fui.

Une déclaration à ce sujet a été signée par plusieurs personnes et associations de réfugiés :

«L'Affaire Pordea», indépendamment de ses suites judiciaires, pose aux exilés roumains, comme à d'autres exilés de l'Est ou d'ailleurs, un problème à la fois éthique et politique.

Un exilé, qu'il ait le statut de réfugié politique ou qu'il soit déjà naturalisé, qu'il se déclare de droite ou de gauche ou de tout autre tendance, peut-il se faire, de manière directe ou indirecte, l'écho des thèses du régime qu'il a fui ?

Peut-il, alors qu'il prétend mener une activité politique, s'abstenir systématiquement de prendre position contre ce régime ?

Peut-il qui plus est, collaborer - ouvertement ou non - avec les représentants officiels ou officieux de gouvernement en place ?

Peut-il avoir des contacts avec l'ambassade de ce pays ?

Et peut-il écrire des publications patronnées par ce gouvernement ?

Evidemment non. Si l'on ne respecte pas cette déontologie élémentaire de l'exil on ne peut se prétendre ni réfugié, ni exilé, ni dissident, ni porte-parole des peuples opprimés.

Parmi les signataires, nous mentionnons : L'Académie roumano-américaine(USA), l'Association des Anciens Détenus Politiques de Roumanie, l'Association Internationale pour la Protection des Monuments et des Sites Historiques en Roumanie, la Communauté des Roumains en France, la Ligue pour la Défense des Droits de l'Homme en Roumanie (Paris), Les revues BIRE et CONTRA-PUNCT.

La sentence donnée le 19 décembre a condamné Le Matin et Madame Logeart à 10.000 frs d'amende et 30.000 frs de dommages et intérêts, et l'insertion dans trois journaux. Les défenseurs ont décidé de faire appel.

APPEL POUR L'ENTENTE ROUMANO-HONGROISE

Un appel daté d'octobre 1985 dont l'auteur est contraint de garder l'anonymat v nous parvenir de Hongrie. Les soussignés, Hongrois et Roumains, œuvrant pour une compréhension mutuelle, nous déclarons nous associer pleinement aux idées exprimées dans cet important message. Nous en soumettons le contenu au libre examen de l'opinion publique en souhaitant qu'il permette une discussion depuis trop longtemps bloquée afin débouche sur une véritable entente entre nos deux nations.

Cette introduction est signée par trois Hongrois : Laszlo Luka, Nagy Laszlo et Kessler et par trois Roumains : Ion Vianu, Paul Goma et Mihnea Berindei.

La tolérance est sur le déclin. Les fanatismes se dévorent mutuellement et rongent notre avenir. Dans ses cauchemars, le présent fabrique de nouveaux Libans. Plus l'humanité devient cultivée, moins elle se montre cultivée dans ses actes. A supposer que nous ayons encore un avenir, notre postérité portera son regard sur un siècle où la raison s'est retournée contre elle-même, galvaudant les promesses du temps. Peut-être faudrait-il qu'une autre galaxie nous déclare la guerre pour que cesse l'amok et que l'humanité décide de s'unir et de s'entraider pour réussir.

Des peuples, des nations, des générations entières s'émiettent, prises entre le marteau et l'enclume. La raison se révèle impuissante face à l'épidémie d'excitation.

Deux nations au passé tourmenté, Roumains et Hongrois, ensemble, ont été rôtis côte à côte sur la broche des autres mais au feu de leur propre braise. En dépit de cela, ils se haïssent car d'autres les poussent à le faire. Depuis des siècles, des occupations visibles ou invisibles les ont dispensés de tout souci impérial et en même temps, chaque victime à son tour jugeait bon de brandir l'étendard de la haine. Ceci est particulièrement vrai en temps de crise intérieure, car il faut que le peuple qui manque de pain ou de liberté croit que c'est l'autre qui l'en a privé et qu'il pourrait les obtenir au détriment de celui-ci.

Partout où le peuple souffre, on s'efforce de cacher par l'aveuglement les vraies raisons de sa souffrance. Et c'est le fanatisme qui conduit à la cécité politique.

ONU

La commission juridique des Nations Unies vient d'adopter un projet sur la réglementation pacifique des différends entre états, dont l'initiative revient à la République Socialiste Roumaine (RSR). Le projet évoque la création d'une commission des bons offices, médiations et conciliations, instituées par l'ONU pour donner son avis. Si ce projet était adopté, cela donnerait aux états totalitaires communistes ainsi qu'aux dictatures du tiers monde un moyen supplémentaire de mettre le monde libre (qui est minoritaire à l'ONU) au banc des accusés, chaque fois qu'il s'agira de régler un conflit. Il y a toutes les raisons de craindre que ces conflits se règlent en faveur de la majorité.

Il ne faudra donc ce cas pas s'étonner si un jour les pays du Monde Libre étaient amenés à quitter, l'un après l'autre, l'ONU, comme les USA et la Grande Bretagne ont été amenés à le faire à l'UNESCO.

N'empêche que pour en arriver là, il existe quand même une part de responsabilité des états libres qui auront permis que des régimes aussi peu représentatifs que celui de la RSR, puissent acquérir dans le Tiers Monde une audience aussi nuisible au Monde Libre.

NEGOCIATIONS G.A.T.T.

Lors de la session annuelle de la conférence G.A.T.T. consacrée à l'accord général sur le commerce, la RSR a demandé la convocation d'une nouvelle conférence internationale. La conférence précédente s'était tenue en 1982 et avait pris fin sans résultat. Elle avait toutefois permis aux états du COMECON de développer leur propagande contre les industriels libres, les accusant de protectionnisme et d'appliquer des mesures discriminatoires à l'égard du Tiers Monde.

La RSR a également demandé l'accordé le traitement de la nation roumaine favorisée sur une base constante de conditions politiques. Cette demande en fait destinée aux Etats Unis où se trouve un puissant courant pour que cette demande soit retirée à la RSR parce que le gouvernement de Bucarest viole systématiquement les droits de l'homme.

Nous avons le grand regret d'annoncer la mort soudaine de Josef Josten, Membre du United Kingdom Committee for the Defence of the Unjustly Prosecuted, qui a été consacré à la lutte contre le communisme aussi bien dans sa Tchécoslovaquie que dans l'Europe du Centre et de l'Est, ainsi que dans tous les autres pays par le communisme.